

KT Nitra 14. 5. 2022 očami QUENTOSA 😊

Jak už jsem avizoval, s odvozem mám tentokrát smůlu: do Nitry si prej mám jet sám – Zbyněk bude tou dobou na turnaji křížovek a hádanek. (Nemám ještě ani šajna, že je to přímo vesmírný záměr a že to tak má být.) Hledání ubytování nedá moc práce: hned mi padne do oka hostel s parádním hračkovským názvem Nitra Glycerin. Není sice zrovna nejbliž, ale nic cenově příhodnějšího v okolí místa konání nevidím.

„Taky pěkná cesta,“ zakření se průvodčí, když se mu na čtečce zjeví moje jízdenka Trutnov > Nitra. To teda. Pět set devět kilometrů a v neděli taky tolik zpátky. Přes tisíc kilometrů za dva dny. Jen kdyby to nebylo pro kopanec do řiti... ale za tu životní změnu, již tenhle výlet způsobí a o níž ještě nic netuším, to stojí. Pořádá-li turnaj kamarád a vám nic nebrání, přece nemůžete nepřijet...

Recepční je velice příjemná a vstřícná: když už jí volám se třetí aktualizací času příjezdu, tentokrát už s tou poslední – že se přitარabím až tím nejpozdějším vlakem někdy o půl jedenáctý večer – konstatuje sice, že recepce už bude zavřená, ale že to nějak uděláme.

„Ja vám nechám klíče za kvetináčom,“ dostane nápad.

„Fajn, moc díky. Za kvetináčem?“ podivím se.

„Áno, na okne sú... také kvetináče... počkajte, ako sa to povie po vašom... truhlíky!“

No teda – za truhlíky palec nahoru. Znáť tak specifické české slovo, to už chce rozhled a paměť.

Už tolikrát jsem se přesvědčil, jakou mám na cestách kliku na lidi. Když jsem tuhle v Katowicích v noci ztratil mobil, nejdřív jsem natrefil na policii, díky níž jsem si zjistil jméno a adresu ubytovatele, a poté, co mě ponechala osudu, kde se vzal, tu se vzal ochotný mladý páreček a ten mě dovedl až před barák. Podobně dnes: ve vlaku z Leopoldova sedí zrovna naproti milá dívka a voslí starší paní cestu kamsi do nitra Nitry. To je naše příležitost – nechám si poradit taky.

Pětatřicetitisícový Trutnov je oproti Nitře „vesnice“, a tak na můj dotaz, zda se do cíle nedá dojít pěšky, vytřeští voči. Je to prej daleko a dlouhý a složitý, a navíc takhle v noci... choďte radšej autobusom. Dokonce mi vyhledá spoje, a když si je chci vyfotit, nabídne, že mi je pošle.

No vida. Takhle se to dělá – už mám na ni i číslo. Hehe... proč se něco takového podaří zrovna u někoho, koho sbalit nechci?

Hostel úspěšně najdu a jmu se ohledávat truhlíky. První zleva, o němž recepční mluvila, celý zvednu: nic. Výborně...

Když i pod druhým a pod třetím najdu kulový a už si málem připadám jak zloděj, trkne mě, že říkála za truhlíkem – sice jsem předpokládal, že by klíče měly při nadzdvihnutí truhlíku vypadnout, ale koneckonců tomu tak být nemusí.

Konečně se ozve kýžené zarachocení. Uvnitř mě čeká další příjemné překvapení: interiér je krásně barevně vyveden a sladěn – a každý pokoj nazván podle alkoholického

nápoje. Můj je celý hozený do příjemné zelené a na dveřích se skví nápis „Mojito“. Až na něj člověk málem dostane chuť.

Před nástupem do prvního vlaku jsem si v nádražní hospodě nechal natočit pivo s sebou, a byť se cestou naskytne několikrát příležitost dát si druhé, tvrdošíjně jsem si ho odpíral: „Druhý točený až za odměnu v cíli,“ nakazuju si. Ta ironie: v centru Nitry široko daleko nikde otevřená hospoda. Tomu říkáte noční život? Vždyť tady po desátý chcíp pes!

Tak si holt koupím ve večerce plechovkový. Šláftruňk bude o samotě na pokoji. No, co už.

Osud ironií vskutku nešetří: na plechovce slavnostně hlásají, že v ní je bonus – 10 % zdarma.

No mě klepne: nádoba má skutečně objem 550 ml. Každý jiný by zajásal, mně však je onen marketingový tah výrobce houby platnej: vím, že jakmile překročím maximální penzum dvou alkoholických nápojů denně, nebude mi druhý den sloužit hlava, a to ani když to přešvihnu o jediný hlt. Takže sorry – váš zřejmě dobře míněný bonus skončí v hajzlu...

Oblažím se dlouhou teplou sprchou a zapluju pod peřinu. Ač je pokoj prostorný a postelí několik, jsem tu sám – paní recepční ho vybrala určitě schválně. To se to bude nádherně spát...

To pravé dobrodružství mě ovšem čeká až ráno. Ačkoliv nelením a vyrazím hned po sprše, autobus mi těsně ujede a další se uráčí přištrachat až za hodinu. Naštěstí jsem s tím tak trochu počítal – tyhle schválnosti už znám – a vím, že se to stihne i tím dalším, byť těsně.

Pokouším se zavolat pořadateli – jen tak pro jistotu, co kdyby to neprijelo včas – leč marně, podle všeho se to ani neobtěžuje navázat spojení. Co to? Číslo jsem tisíckrát kontroloval, nemůže být špatně. No to zas bude vejprava.

Od zastávky autobusu je to ještě flák cesty a v sobotu ráno tu samozřejmě prakticky není ani živáčka. Když konečně nějakého potkám, devátá hodina se nemilosrdně blíží. Co čert ovšem nechtěl: mladá holka, takže čeština je pro ni cizí jazyk. „Prepáčte, hovorím iba po slovensky.“ No problem: dotaz přeložím do její mateřštiny. Což mi stejně nepomůže, anžto ví prd, že je tady v Zoboru vůbec nějaký kulturní centrum, natož kde se nachází. Mišovi stále nejde volat, tak kontaktuju Evku.

Další rozdíl oproti našim. Zatímco Česká asociace scrabble by mi napařila kontumaci, slovenští kamarádi počkají a sám pořadatel se chystá vyrazit mi naproti. To nakonec není nutné – přesně v devět se nakonec díky několika kolemjdoucím domotám do cíle a zastihnu pořadatele akorát na odchodu. Hned přijdem na to, proč jsem se mu nemohl dovolat: v předvolbě jsem měl nulu navíc. My jsme je v Česku zrušili, ale nanapadlo mě, že i v mezinárodních hovorech...

„Kde je Zbyněk?“ – tuhle otázku uslyším dnes ještě několikrát.

„Upřednostnil krížovky, hej...“ reprodukuje Mišo mou odpověď svými slovy. Holt mají dnes s Jirkou mistrovství republiky kroužků a na něm coby úspěšný řešitelský tým aspirující na medaili nesmějí chybět.

Miss SSS Mirka Janikovičová se na mě obrátí s prosbou: jsem nalosován proti novačce, tak na ni mám být hodný. No, jako kdybych nebyl, i kdyby tu poprvé nebyla...

První čtyři tahy dokonce vede. Pak ale zahraje neplatné slovo a už se to veze. Dvě čtyřcítky a náhle mám náskok o stovku. Vmžiku ho díky dvěma třícítkám (tíka za 35 a rozítka za 36) zvýším na 150. Při svém bleskovém stylu hraní jí ještě stíhám s úsměvem a beze slov naznačovat, že je třeba po tahu mačkat hodiny, aby jí zbytečně neubíhal čas. Ocení, že neztrácím nervy.

„Já mám trpělivost v popisu práce,“ usměju se. Jinak bych své studenty, obzvláště některé, musel dávno zabít. Vítězím 522 – 355. Nejlepší tah partie, kaďu, mi vynese 51 bodů. Nemohu nevzpomenout na své obnovené začátky ve slovenském scrabblu, kdy mi kaďu položili poprvé a já vytřeštil voči, v duchu si říkáje, jestli to má bejt synonymum pro zadek...

„Janka, ako?“ dělá si o ni starosti Mirka. „Máme mu nabiť, alebo ho pochváliť?“

„Bol veľmi milý...“

„Ďakujem ešte raz za tu Janku,“ obrátí se na mě Miss SSS. Co by člověk pro takového anděla neudělal, že...

Abych neusnul na vavřínech, ve 2. kole dostanu nakládačku – Petr Modránszky si dá dvě binga, zatímco já mám postupně v zásobníku tři (!), a ani jedno z nich není kam dát. Prohraju 544 – 365 a ještě můžu bejt rád, že to není o 200. Vrchol všeho je, když dá v závěru partie na trojku prcú* místo prúc a já už rezignovaně ani neprotestuju, částečně vlivem toho, že v češtině platí sloveso „prcat“ (původně totiž znamenalo „prdět“).

Ále co. Dáme si jednu výhru před obědem a s 2 – 1 nám bude taky chutnat.

Zatím to tedy tak nevypadá: proti Márii Ponické položím hned ve druhém tahu neplatné slovo.

No, a je to. Co teď?

Mám nápad: pokusím se nahrávku – třeba tam nic mít nebude. Ixu za 26 – ano, nejenže platí úchylné slovo ix, ale ještě se dá skloňovat – sice ani jedno ze čtyř M zatím nebylo zahráno, ale i tak je to nejlepší tah, který se mi momentálně nabízí. Třeba tam v souladu se zákonem schválnosti nebude nic mít. Přišlo mi totiž F a k němu žolík – když se zadaří, bude smrtící úder.

Nemá! Zázrak. Nahrnu to tam: SE(J)FE+FIXU – padesát osm. Vedu potom sice jen o třicet bodů, což soupeřka hned stáhne na patnáct, nicméně pak udělá chybu v podobě neplatného slova pro změnu ona. Utrň* – nejenže to neplatí ani u nás, ale nenapadá mě, co by to mohlo ve slovenštině být. Podávám úspěšnou námitku a zvyšuju vedení na sedmdesát tři. Teď už jen důsledně ucpávat, aby neměla kam dát bingo. Povedlo se – vyhrávám 467 – 372.

Konečně se můžu pošušnat u oběda... a zaslouženě.

To ovšem ještě nemáme ánunk, jaký trénink trpělivosti to bude. Nejdřív přinesou rajskou polívku; my, kteří jsme chtěli domácí slepičí vývar, budeme dobu čekat. Co se týče hlavního chodu, měli jsme na výběr ze čtyř jídel. Třeba aspoň s hlavním jídlem půjdou od jedničky a budou pro změnu hladovět dvojky, trojky a čtyřky.

No co myslíte... nejdřív přinesou smažáky, pak rizota a těstoviny... a vepřová líčka až na konec. Ještě že se s obědem nikam nespěchá.

Sepisujete-li pravidelně historky, začnete vtipné a absurdní okamžiky vyloženě přitahovat: zrovna vedle mě číšník vyklopí talíř rizota na stůl. Ovšem když už jste v něčem profík, i chybovat umíte elegantně: podaří se mu to tak šikovně, že porce vypadne celá na ubrousek, takže ji lze nejen bezezbytku sebrat, ale dokonce aniž po ní na stole zůstane mastnej flek.

Oběd byl opět výborný a jako tradičně jsem přesvědčen, že jsem si z nabídky vybral nejlepší alternativu. „Bravčové líčka pomaly dusené“ – sbíhají se vám sliny, už jen když to čtete... a navíc když to korunujete točeným pivem...

Mirka komusi líčí, co jsem o ní napsal v minulém reportu – koukám, že jsem se jí taky postaral o zážitek. A jejímu manželovi rovněž.

„Ja myslela, že píše o Evke...“ – netrvalo však dlouho a naznala svůj omyl: „To som fakt ja...“

A její manžel prej: „... moja zlatá, neviem, či ťa ešte niekedy pustím na scrabble...“

Tak, kafe a zpátky do boje! Katarína Vaváková – ajaj. Už jsem ji viděl mezi medailisty, a navíc jsem ji minule porazil, tak doufám, že se karta neobrátil.

Parádní vyrovnaná partie – tak se mi to líbí. Když se dostane do vedení, okamžitě ji doženu. Připravím si půdu pro zšestinásobení Ň (JALO+OŇ+OŇ): vyjde to. Padesát sedm. Zosminásobení H (he+hava na trojku) taky klapne. Čtyřicet dva. Pořád mám náskok, byť už jen o třináct.

... no, tak už nemám. Poněkud mi nedošlo, že z FÓNU se dá ve slovenštině udělat ufón (už tedy víme, jak se množí mimozemšťani – minimálně na Slovensku: ze zvuků neboli fónů... muzikanti nemají páru, jak bohatě přispívají k růstu ufonské populace) – určitě na to celou dobu čekala. (U)fón+m(u)čit' se zšestinásobeným Ť: sedmdesát sedm. Hm. Co taky chci, když jsem naši minulou partii vyhrál.

Náskok padesáti bodů v koncovce už nedoženu. Partii promastím 433 – 408 – o pouhých pětadvacet, ale pěkněj součet je mi prd platnej, jak by řek ředitel České asociace scrabble. Navíc odstartuje šňůru tří proher (z nichž je opět jedna odvěta...). Ach jo. Takže dnes (poprvé na živém slovenském turnaji) nevyhraju většinu partií. No, čert to vem. Jel jsem si zahrát a uniknout před hlukem a bordelem – zateplujou nám panelák, takže člověk hledí zdrhat, kdykoli je příležitost. Vyhraju ještě aspoň v posledním kole nad Annou Majerovou (476 – 329); to je sice odvěta taky, ale aspoň se ukáže, že to někdy nepomůže, obzvlášť je-li rozdíl mezi našimi ratingy kolem tří set bodů. Soupeřce to natolik nechodí, že když se přijde podívat kamarádka, jak jí to jde, ucedí jen: „Môžem sa na to vysrať.“ Soucítím – občas mám taky ten pocit.

Šestadvacátý ze čtyřiatřiceti. No nazdar. Ovšem když vidím, kolik favoritů dnes skončilo hůř, než by byl jejich standard, uvědomím si, že holt není každéj turnaj posvícení – a já jsem si koneckonců dnes přijel jen tak pro radost. (Ba co dím – já ještě netuším, z jak mystického důvodu jsem vůbec přijel. To se ukáže zítra.) Po turnaji jsem ještě pozván na zasedání rady spolku a závěrečné společné pivo. Bylo mi ctí a potěšením! Mišo turnaj zvládl nejen zorganizovat, ale i vyhrát (stříbrný skončil Patrik Pinter a bronzová Evka Zahradníková); k mé radosti mě Blaváci (Martin Sliš a Marián Henc – dodatečně ještě jednou díky) ještě hodí na hostel (mají voči navrch hlavy – o Nitra Glycerínu v životě neslyšeli), takže nemusím bloudit po noční Nitře.

Po příchodu na pokoj mě čeká nemilé překvapení: už tu nejsem sám. Ne že bych byl nějakéj sociofob, ale... ten pitomec mi zrovna k mý posteli fláknul svoje křusky, který smrděj jak zraléj sejra.

Naštěstí má pro mě skvělou zprávu: „Ja asi idem zasa preč. Mal by som mať o chvíľu odvoz...“

Když se podívám, že to si tu tedy dlouho nepobyl, vysvětlí, že se potřeboval dospat po probdělé noci, což učinil, když jsem byl pryč. Bezva! Vzápětí se odvoz potvrdí a náčelník Smradlavá topánka vysmahne, takže se po řádném vyvětrání zase dosyta vyspím.

Teprve cestou z Nitry, konkrétně v nedělním expresu z Púchova do Pardubic, je mi vyjeven pravý účel tohoto mého výletu, o němž jsem se domníval, že je pouze útekem před hlukem a bordelem, únikem spojeným se shledáním s přáteli. Poté, co jsme několik hodin nuceni poslouchat partu teenagerů krátící si dlouhou chvíli zpěvem, se vzhledem k narvanosti vlaku přesunu strategicky blíže k WC a už tam zůstanu (tedy U něj, ne na něm); jedna ze spolucestujících dlouze hovoří do telefonu a zmíní se o knize P. Franckha „Jak si správně přát“. Okamžitě je mi jasné, že to není náhoda – že jsem to měl taky slyšet. Knihu si hned po příjezdu objedná, zhltnu a její „recept“ vyzkouším (prakticky hned po dočtení zažiju situaci jako přes kopírák podobnou té, již popisuje autor). Funguje. Sluší se tedy v závěru poděkovat nejen této neznámé spolucestující, ale i Mišovi Ivanovi za turnaj, cesta z něhož mi změnila život, a taky všem slovenským scrabblistkám, jež mě ukecaly, abych se ke slovenské verzi scrabblu vrátil. Už je mi mimochodem jasné, z jakého „vyššího“ důvodu Zbyněk nemohl jet (s Jirkou a dalšími členy týmu, do něž prý na poslední chvíli získali další úspěšné řešitele, mimochodem získali stříbro a bronz), proč jsem si koupil vázanou jízdenku zrovna na tenhle spoj a hleděl, aby mi neujel...